

Martin Luther King (1929-1968)
Líder del moviment afroamericà pels drets civils

«Tinc un somni»

Marxa sobre Washington pel treball i la llibertat. Washington DC, 28 d'agost de 1963

«Estic molt content de reunir-me avui amb vosaltres en la que passarà a la història com la major manifestació per la llibertat en la història de la nostra nació.

Fa un centenar d'anys, un gran americà, a l'ombra simbòlica del qual ara ens trobem, va signar la Proclamació d'Emancipació. Aquest decret transcendent va arribar com un gran focus de llum d'esperança per a milions d'esclaus negres que havien estat abrasats per les flames d'una injustícia devastadora. Va arribar com un joiós trenc d'alba que acabava la llarga nit de la captivitat. Però, cent anys després, hem d'encarar el fet tràgic que els negres encara no són lliures. Cent anys després, la vida dels negres encara està tristament impedida per les manilles de la segregació i per les cadenes de la discriminació. Cent anys després, els negres viuen en una illa solitària de pobresa, al mig d'un vast oceà de prosperitat material. Cent anys després, els negres encara es consumeixen en els racons de la societat americana i es troben exiliats en el seu propi país. Avui, doncs, hem vingut aquí per escenificar una situació espantosa.

En cert sentit, hem vingut a la capital de la nostra nació per cobrar un xec. Quan els arquitectes de la nostra república van escriure les paraules magnífiques de la Constitució i la Declaració d'Independència, estaven signant un pagaré del qual cada americà havia de ser hereu. Aquest pagaré era la promesa

que es garantirien a tothom, sí, tant a homes negres com a homes blancs, els drets inalienables de la vida, la llibertat i la recerca de la felicitat. Avui és obvi que Amèrica no ha abonat aquest pagaré pel que fa als seus ciutadans de color. En lloc de complir aquesta obligació sagrada, Amèrica ha donat a la gent negra un xec fals que ha sigut retornat amb la inscripció 'sense fons'.

Però nosaltres ens neguem a creure que el banc de la justícia hagi fet fallida. Ens neguem a creure que no hi hagi fons en les grans bosses d'oportunitats d'aquesta nació. Hem vingut, doncs, a cobrar aquest xec, un xec que ens donarà quan vulguem la riquesa de la llibertat i la seguretat de la justícia.

També hem vingut a aquest lloc beneït per recordar-li a Amèrica la intensa urgència del moment. Ara no és l'hora d'embranchar-se en el luxe de la tebior o de prendre's la droga tranquil·litzadora del gradualisme. Ara és l'hora de fer realitat les promeses de la democràcia. Ara és l'hora de sortir de la vall fosca i desolada de la segregació fins al camí assolellat de la justícia racial.

Ara és l'hora de fer realitat la justícia per a tots els fills de Déu. Ara és l'hora d'elevat la nostra nació des de les arenes movedisses de la injustícia racial fins a la roca sòlida de la germanor. Seria fatal per a la nació que passés per alt la urgència del moment. Aquest estiu sufocant del legítim descontentament dels negres no s'acabarà fins que no hi hagi una tardor vigoritzant de llibertat i d'igualtat. 1963 no és un final sinó un començament. Aquells que confien que els negres necessitaven desfogar-se i que ara ja estaran satisfets, tindran un despertar

Assessorament lingüístic: Jordi Vilanova

brusc si la nació retorna als seus afers com de costum.

No hi haurà ni calma ni tranquil·litat a Amèrica fins que no s'atorguin als negres els seus drets ciutadans. Els ciclons de la revolta continuaran sacsejant els fonaments de la nostra nació fins que no sorgeixi el dia lluminós de la justícia. Però, hi ha una cosa que li he de dir al meu poble que s'està en el llinard càlid que porta a l'interior del palau de justícia. En el procés per guanyar el nostre lloc legítim, no ens hem de fer culpables d'accions equivocades. No vulguem satisfer la nostra set de llibertat tot bevent de la copa de l'amargor i de l'odi.

Hem de conduir sempre més la nostra lluita pel nivell elevat de la dignitat i la disciplina. No hem de permetre que la nostra protesta creativa degeneri en violència física. Un cop i un altre ens hem d'elevat a les altures majestoses d'oposar-nos a la força física amb la força espiritual. La meravellosa nova militància que ha inundat la comunitat negra no ens ha de portar a desconfiar de tots els blancs, perquè molts dels nostres germans blancs —com ho demostra la seva presència aquí avui— han entès que el seu destí està lligat al nostre destí i que la seva llibertat està inseparablement unida a la nostra llibertat.

No podem caminar sols. I mentre caminem, hem de prendre el compromís de caminar sempre endavant. No podem retrocedir. N'hi ha que pregunten als defensors dels drets civils 'Quan estareu satisfets?' No podem estar mai satisfets mentre els negres siguin víctimes dels horrors innumbrables de la brutalitat policial.

No podem estar mai satisfets mentre els nostres cossos, cansats per la fatiga del viatge, no puguin trobar allotjament en els motels de les autopistes i en els hotels de les ciutats.

No podem estar satisfets mentre la mobilitat bàsica dels negres consisteixi a passar d'un gueto més petit a un de més gran. No podem estar mai satisfets mentre els nostres fills siguin desposseïts de la seva vida adulta i privats de la seva dignitat amb cartells que ressen 'Només per a blancs'.

No podem estar mai satisfets mentre un negre de Mississipí no pugui votar i un negre de Nova York cregui que no hi ha res que ell pugui votar.

No, no, no estem satisfets, i no estarem satisfets fins que la justícia no flueixi com les aigües i l'equanimitat com un corrent poderós.

No oblidu pas que alguns de vosaltres heu vingut aquí per haver patit grans afliccions i tribulacions. Alguns

de vosaltres acabeu de sortir de cel·les estretes. Alguns de vosaltres heu vingut de llocs en què la vostra demanda de llibertat us va dur a ser colpejats per les tempestes de la persecució i a ser sacsejats pels vents de la brutalitat policial. Vosaltres heu sigut els veterans del sofriment creatiu.

Continueu treballant amb la fe que el sofriment immerescut és redemptor. Torneu a Mississipí, torneu a Alabama, torneu a Carolina del Sud, torneu a Geòrgia, torneu a Louisiana, torneu als barris baixos i als guetos de les nostres ciutats del nord, sabent que d'alguna manera aquesta situació pot canviar i canviarà. No ens enfonsem en la vall de la desesperança.

A vosaltres, avui us dic, amics meus, que malgrat les dificultats d'avui i de demà, jo encara tinc un somni. És un somni profundament arrelat en el somni americà. Tinc el somni que un dia aquesta nació s'alçarà i experimentarà el veritable significat del seu credo: 'Sostenim com a evidents aquestes veritats: que tots els homes són creats iguals'.

Tinc el somni que un dia, en els turons vermells de Geòrgia, els fills dels antics esclaus i els fills dels antics propietaris d'esclaus seran capaços d'asseure's plegats a la taula de la germanor. Tinc el somni que un dia, fins i tot l'estat de

Mississipí, un estat recremat per la injustícia i l'opressió, es transformarà en un oasi de llibertat i justícia.

Tinc el somni que els meus quatre fills petits un dia viuran en una nació en què no seran jutjats pel color de la seva pell sinó per la naturalesa del seu caràcter. Tinc un somni... Tinc el somni que un dia l'estat d'Alabama, amb els seus racistes despietats, que ara té un governador que deixa caure dels seus llavis paraules d'interposició i d'invalidació, es transformarà en una situació en què els nens negres i les nenes negres podran agafar-se les mans amb nens blancs i nenes blanques i caminar junts com a germanes i germans.

Tinc un somni avui... Tinc el somni que un dia cada vall serà enlairada, cada turó i cada muntanya seran aplanats, els llocs escarpats seran allisats, i els llocs tortuosos seran adreçats, i es manifestarà la glòria del Senyor, i tota carn ho podrà veure. Aquesta és la nostra esperança. Aquesta és la fe amb què torno cap al sud. Amb aquesta fe serem capaços d'esculpir de la muntanya de la desesperació una pedra d'esperança. Amb aquesta fe serem capaços de transformar les discòrdies sorolloses de la nostra nació en una preciosa simfonia de germanor. Amb aquesta fe serem capaços de treballar junts, de pre-

gar junts, de lluitar junts, d'anar junts a la presó, de defensar junts la llibertat, sabent que un dia serem lliures.

Aquest serà el dia en què tots els fills de Déu podran cantar, amb un sentit nou, 'País meu, és de tu, dolç país de llibertat, de tu que et canto. País en què van morir els meus pares, país orgull de pelegrins, de cada costat de muntanya, que repiqui la llibertat'. I si Amèrica ha de ser una gran nació, això ha d'arribar a ser veritat. Que repiqui, doncs, la llibertat des del cim dels turons prodigiosos de Nou Hampshire. Que repiqui la llibertat des de les poderoses muntanyes de Nova York. Que repiqui la llibertat des de les realçades Allegènies de Pennsilvània! Que repiqui la llibertat des de les nevades muntanyes Rocoses de Colorado! Que repiqui la llibertat des dels cims arquejats de Califòrnia!

Però, no solament això; que repiqui la llibertat des de la Stone Mountain de Geòrgia! Que repiqui la llibertat des de la Lookout Mountain de Tennessee! Que repiqui la llibertat des de cada turó i cada talpera de Mississipí. De cada costat de muntanya, que repiqui la llibertat.

Quan deixem que la llibertat repiqui, quan deixem que repiqui des de cada vila i cada veïnat, des de cada estat i cada ciutat, podrem accelerar el dia en què tots els fills de Déu, negres i blancs,

jueus i gentils, protestants i catòlics, puguin donar-se les mans i cantar les paraules de l'espiritual negre: 'Lliures per fi! Lliures per fi! Gràcies a Déu Totpoderós, som lliures per fi!'. ◀

